

Vidar Solberg
Solberg Gård, Råde

1580 RYGGE

Returadresse:

B économique

Holy Riders MC
v/Bent Risøy
Risøy, 5955 LINDÅS

Ettersendes ikke ved varig adresseendring.
Returneres avsender med ny adresse.

**Hva med litt eksklusiv kaffe?
Gaveidé til MC-venner og familie!**

Kontakt: sorlandet@holyridders.no / 480 13 593

(Gourmet eller Java Spesial)

1. årsmøteinnkalling s. 23

POWER

Organ for Holy Riders MC - Nr. 5, 2008 - Årgang 26

Holy Riders
across
America -
Route 66

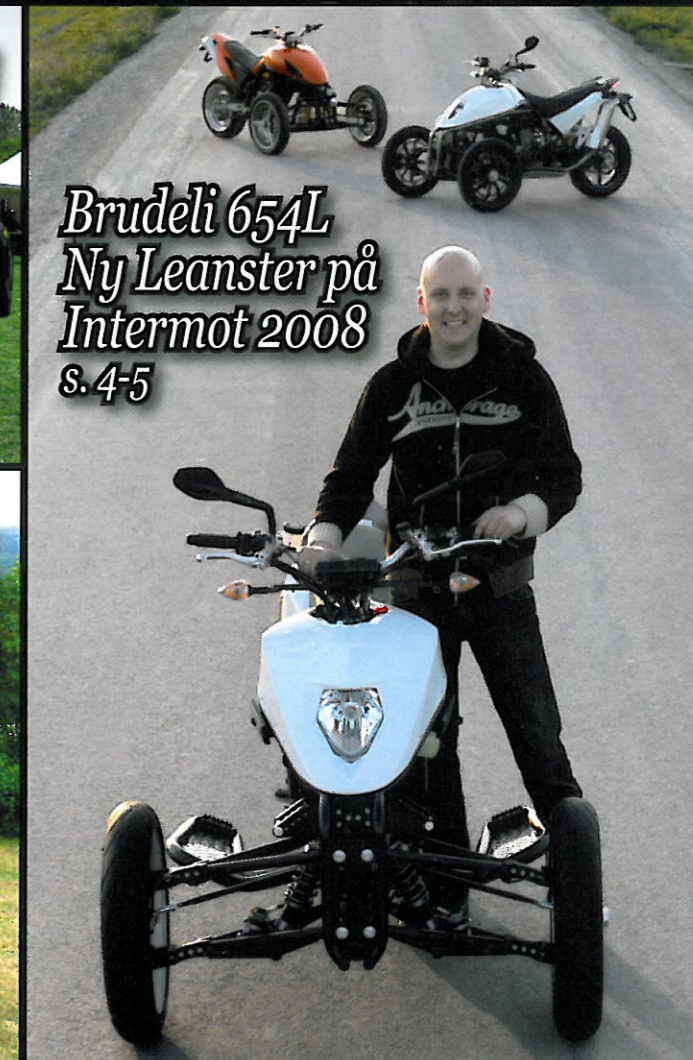
S. 11-14

Super Rally 2008
S. 16-18

Brudeli 654L
Ny Leanster på
Intermot 2008
S. 4-5

Runes vitnesbyrd:
- JESUS LEVER!!!

S. 15

- På veien for Jesus -

Et stort mirakel for meg

Annes redaksjonshjørne
power@holyridders.no

The seed for at great miracle lies not in difficulties but in impossibilities. Dette sitatet er hentet fra filmen «Faith like potatoes». Den er bygget på en sann historie og handler om en familie som måtte flykte fra et krigsherjet land i Afrika til et annet afrikansk land og starte helt på nytt. Mannen i familien fikk tro for å dyrke poteter, men han ble møtt med mistro på at dette ville gå bra og at det i det hele tatt ville være mulig. Dette var ikke bare en vanskelig situasjon, men det så menneskelig sett umulig ut. Men mannen i familien satte sin lit til Gud og hadde tro på at Han kunne gjøre det som så umulig ut mulig. Det var ingen enkel vei. Uforståelige og tragiske hendelser rammet familien. Troa ble virkelig satt på prøve. En dag var tiden kommet for å høste og han og arbeideren stod på åkeren og ba en kort tillitsfull bønn til Far i himmelen. Så ble de fineste og største potetene hentet fram fra jorda. Hvilket stort mirakel!

Veien dit – fra å stå oppi noe som ser helt umulig ut til å oppleve at det virkelig blir mulig – er ingen enkel vei. I tider da vi må vente og når ingenting synes å skje, da avsløres mye om vårt forhold til Gud og om vår tro. Vi har lett for å klage og murre og si at det er så vanskelig, men i ettertid

ser vi ofte at vi hadde ingen grunn for å være bekymret. «Vær ikke bekymret for noe! Men legg alt der har å be om, fram for Gud i bønn og påkallelse med takk! Og Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare deres hjerter og tanker i Kristus Jesus.» (Fil 4,6-7) Hvilket løfte vi har her gjennom Bibelens ord! Vi står fri til å velge å anvende dette i livet vårt midt i hverdagen.

Jeg vil dele et vitnesbyrd med dere om Guds trofasthet som jeg erfarer gang på gang gjennom utarbeidelsen av Power. Noen ganger rett rundt deadline er det som om et digert fjell er i ferd med å velte over meg. Jeg vet jeg må over det fjellet for å bli ferdig med bladet, men menneskelig sett og tidsmessig er det umulig for meg. Det eneste jeg kan gjøre er å overgi meg i min Fars hender og si at dette klarer jeg ikke i meg selv. Jeg er fullstendig avhengig av deg, Herre. Jeg husker spesielt en gang jeg hadde mest lyst til å gi opp før jeg i det hele tatt hadde begynt å gå. Da kjente jeg kraften i Ordet: «For Gud gav oss ikke en ånd som gjør motløs, men en Ånd som gir kraft, kjærlighet og sindighet.» (2 Tim 1,7) Og da jeg valgte å begynne å gå erfarte jeg at Jesus gikk sammen med meg. Han hilste meg med sangen: *Eg ser du vil gi opp, men eg kan ikkje gå alle skrittå*

for deg. Du må gå de sjøl, men eg vil gå de med deg. Når jeg kommer til toppen av fjellet kan jeg bare hive meg utpå og kjenne at det bærer, for det er EN som holder meg oppe. Det gir meg et kick og jeg har et overskudd som jeg ikke kan forklare. Jeg går fra svakhet til styrke, og Herrens ord i 2 Kor 12,9 blir virkelige for meg: «Min nåde er nok for deg, for kraften fullendes i svakhet.» Plutselig kan jeg si: «Alt makter jeg i ham som gjør meg sterk.» (Fil 4,13) Når Power er i trykken er det som om fjellet er blitt jevnet ut... Dette er og blir et stort mirakel for meg!

Mange spennende MC-arrangementer ligger foran oss i 2009; blant annet så blir det HR-stand på MC-messa i Lillestrøm, Street Legal i Fredrikstad, kaffetelt og gudstjeneste på Norgestreffet på Evje, Pilegrimstreffet på Kvam, osv. La oss stole på Herren og sette vår lit til Ham. Og ha tro for at Han kan gjøre det som ser umulig ut mulig. Vær frimodige for jeg har overvunnet verden, sier Jesus! (Joh 16,33)

Ønsker dere ei velsigna god julehøytid, kjære venner!

Anne Skaia

POWER

Organ for Holy Riders MC

Neste deadline:
3. januar 2009
Bladet utkommer:
Slutten av januar 2009

Holy Riders MC, stiftet i 1981, er en tverrkirkelig misjonsorganisasjon i form av en motorsykkelklubb med rundt 370 medlemmer fordelt på 17 avdelinger og grupper i Norge, Sverige og Tyskland. Vår målsetting er å spre evangeliet om Jesus som Frelser og Herre i og rundt MC-miljøet. Klubben er åpen for alle, men for å bære klubbens ryggmerke stilles egne krav til bl.a. fartstid og et markert kristent standpunkt.

Klubbens hovedadresse:

Holy Riders MC
Risøy, 5955 LINDÅS
e-post: info@holyridders.no
organisasjonsnr: 979 446 802
klubbkonto, Norge: 9365.05.79060
klubbkonto, Sverige: 5702-1511

Klubbtelefoner:

President: Rune Enstad
tlf.: 997 34 922
e-post: president@holyridders.no
Visepresident: Bent Risøy
tlf.: 997 00 884
e-post: visepresident@holyridders.no

Medlemskontor og abonnement:

Medlemssekkr.: Bent Risøy
Risøy, 5955 LINDÅS, tlf.: 997 00 884
e-post: medlem@holyridders.no
Medlems-/Powerab.konto:
9365.05.79095

Endring av adresse o.l. meldes din avdelingsleder, eller til medlemskontoret for abonnenter.
Medlemskap: Kr 600,- pr. år (kr 200,- for ektefelle) + evt. lokal kontingent. Avdelingene svarer i tillegg kollektivt for sin andel av ansattkostnader.
Noen avdelinger har valgt å belaste sine enkeltmedlemmer direkte for dette.

Power

Ansv.red.: Magnus Skartveit
tlf.: 412 07 873
Redaktør: Anne Skaia
Kleivtunet 1, 4640 SØGNE
tlf.: 924 32 374
e-post: power@holyridders.no
Trykk: Bjorvand & Skarpodde AS

Abonnement på Power: Kr. 250,- pr. år.
Kontakt medlemskontor (se første spalte)

Internett:

Webmaster: Vidar Solberg

tlf: 958 68 493
e-post: webmaster@holyridders.no
Offisiell webadresse for HR:
http://www.holyridders.no/

Kaffetelt:

epost: kaffetelt@holyridders.no

Gavekonti:

Klubbgaver: Klubbens hovedkonto (se 1. spalte)
BikerBibel-prosjektet: 3632.51.73577
Lønnsgavefond, Power: 9365.05.79109
Lønnskompensasjon, HR: 9365.05.79117
Kontoadr: Se klubbens hovedadresse, 1. spalte.

Forsidebilder:

Holy Riders på kanten av Grand Canyon (fotograf ukjent)
BikerBibel-stand på Super Rally i Danmark (foto: Svein Erik Aksetøy)
Rune Enstad (foto: Anne Skaia)
Geir Brudeli (foto: Rune Baashus)

Innhold:

- Et stort mirakel for meg v/Anne Skaia s. 2
- En kraftfull proklamasjon v/Rune Enstad s. 3
- Brudeli 654L - ny Leanster på Intermot 2008 v/Jone Kalheim s. 4
- Gutta på tur v/Jone Kalheim s. 6
- Takknemlige guider... v/Wenche Andersen s. 7
- Kalenderen 2009 s. 7
- Missionsresan till Albanien v/Birgit Åkesson s. 8
- Frist for årsrapporter: 3. jan! s. 10
- «The mother road - Route 66» 17 dagers reisebeskrivelse - Del 1 v/Kjetil Fuhr s. 11
- JESUS LEVER!!! v/Rune Enstad s. 15
- Super Rally 2008 v/Endre Olav Østgård s. 16
- HR-stand på UL 2008 i Kongeparken v/Stein Arild Øye s. 18
- Takk for oss... v/Elin & Svein Arild Reiersølmoen s. 19
- From the President's heart: Confession of Faith! Ovarsatt: Vidar Johnsen s. 19
- Power Prayer v/bønneringsleder Lisa Tjomslund s. 19
- En annerledes messe-reportasje Intermot 2008 i Köln v/Jone Kalheim s. 20
- Sentralstyreinfo v/Vidar Johnsen s. 22
- Velkommen til årsmøtehelg i Trondheim, 13.-15. feb 2009 v/avd.leder Svein Erik Aksetøy s. 22
- 1. årsmøteinnkalling s. 23
- Kandidater til valg 2009 s. 23

Presidentens hjerte

(English version p. 19)

En kraftfull proklamasjon

Som oppvokst i den tradisjonelle Norske Kirke er det noe som henger igjen. Trosbekjennelsen! Jeg har alltid likt Trosbekjennelsen. Å stå oppreist og proklamere: «Jeg tror på Gud Fader, DEN ALLMEKTIGE, Himmels og Jordens Skaper. Jeg tror på Jesus Kristus, Guds enbårne Sønn osv.» En kraftfull proklamasjon. Med denne bekjennelsen, bekjenner jeg hva jeg virkelig TROR på, en allmechtig, skapende Gud, som befalte og det stod der. «Han sa: Bli lys! Og det ble lys!» (1 Mos 1,3)

Det andre leddet i bekjennelsen lyder: «Jeg tror på Jesus Kristus, Guds enbårne Sønn, vår Herre, som ble unnfanget ved Den Hellige Ånd... født av Jomfru Maria.» Allerede her er det mange elementer som har vært gjenstand for diskusjon i de forskjellige teologiske leirer. Hva skjer dersom vi tar bort noen av de elementene i bekjennelsen? Var han Guds Sønn eller var han det ikke? Kanskje han bare var en helt spesiell person, stor taler og velgjører. Er det i det hele tatt mulig at et menneske kan være Guds Sønn, den eneste (enbårne) faktisk.

For det andre: Var Maria virkelig jomfru? Kan man tro på slikt i år 2008? Mange hevder hun ikke var det. Bibelen sier at Den Hellige Ånd kom over Maria og skapte livet i henne. Går det an å si at Jesus var Guds Sønn, men Maria var ikke jomfru da hun ble gravid? Eller kan man si at han ikke var Guds Sønn dersom Maria virkelig var jomfru? Her henger ting sammen. Dersom Maria ikke hadde vært sammen med en mann da hun ble gravid, da var det virkelig et under fra Gud. Hvem andre kan han da være enn Guds Sønn? Dersom han ble til på den naturlige måten, hvorfor har han da fått så stor plass i historien? Da er han jo bare et vanlig menneske.

Bibelen forteller at han ble unnfanget ved Den Hellige Ånd, at Maria ikke hadde vært sammen med noen mann da hun ble med barn, og at han virkelig var/er Guds Sønn. Å ta bort deler av disse sannhetene får skjebnesvangre konsekvenser. Jesus kom til verden med et oppdrag. Han skulle bli kjent skyldig, dømmes og straffes for all verdens synd. I stedet for at hver enkelt av oss skulle bli straffet for de synder vi har begått, (og det er ikke rent få i løpet av et langt liv) så skulle altså et menneske ta straffen for alle. Guds egen Sønn var den eneste som var kvalifisert! Uten å ha begått noen av de syndene han ble straffet for selv, ble han tillagt skylden og straffen for alle mennesker som noen gang har levd og kommer til å leve på jorden. Det får store konsekvenser å ta bort deler av det budskapet Bibelen bringer. Tar vi bort det faktum at Maria ikke hadde vært i berøring av noen mann, da er han heller ikke Guds Sønn. Da får heller ikke det han gjorde på korset noen større konsekvenser for oss. Det var mange tusen jøder som ble henrettet av romerne på den måten.

Derfor er det viktig hva vi bekjenner. Det er når vår bekjennelse samsvarer med Guds Ord at det er kraft i den! «Jeg tror på Jesus Kristus, Guds enbårne Sønn, vår Herre, som ble unnfanget ved den Hellige Ånd. Født av jomfru Maria, pint under Pontius Pilatus, korsfestet, død og begravet. For ned til dødsriket, stod opp fra de døde tredje dag. For opp til himmelen, sitter ved Faderens høyre hånd, skal derfra komme igjen og dømme levende og døde...» Det gjør utrolig godt å si det. God Jul!!!

Rune Enstad

<http://hrpresident.blogspot.com>

For mer info, bilder og video, se:
www.brudelitech.com

Brudeli 654L

- ny Leanster på Intermot 2008

Gründeren av Brudeli Tech AS, Geir Brudeli. Foto: Rune Baashus www.baashus.com

Endelig er Brudeli Leanster 654L klar for markedet. Prototypen og historien bak ble beskrevet i Power nr. 1/2008, og nå er altså produksjonsmodellen klar. De formelle godkjenningene er gjennomført, og nå venter en bare på at beviset i form av de rette papirene, skal bli utstedt. Etter reaksjonene på Intermot 2008 i Köln å dømme, er det ingen tvil om at det er stor interesse rundt konseptet generelt, og Brudeli Leanster spesielt.

P Tekst: Jone Kalheim
Foto: Rune Baashus / Kalheim

Piaggio leverer i dag en 3 hjulet løsning (MP3), like ens jobber Can-Am hardt med å få sin Spyder inn på markedet. Ingen av disse kjøretøyene kan direkte sammenlignes med Brudeli Leanster – men det sier en del om at markedet er åpent for andre løsninger enn de «tradisjonelle tohjulte» motorsyklene. Det har også gått rykter om at Harley-Davidson jobber med en trehjuls løsning, men ennå er det ikke offentliggjort bilder av noe konkret prosjekt.

Stor pågang på standen

Under messen i Köln var det kontinuerlig stor pågang på Brudeli-standen. Det var fascinerende å stå på avstand og betrakte «Brudeli-gjengen» og de besøkende. Funksjonaliteten ble vist, detaljer forklart – om og om igjen. Folk nikket, studerte og fulgte ivrig med. Det var nesten så en ble rent stolt av å være norsk – og i tillegg være så heldig å kjenne denne flotte gjengen! Standen tvers over gangen for Brudeli kom litt i bakleksa. De hadde som regel en skokk med rygger fremfor seg – og det på tross av at de hadde mange fine damer... Mottoet må være: Bra sykler drar mer enn (bra) damer. Eller noe sånt.

Leanster er – som før nevnt, en trehjuling – men ikke en «stiv» trehjuls sykkel som for eksempel en trike. Sykkelen er konstruert slik at den kan kjøres som en vanlig motorsykkel – den legger seg i svingene – i motsetning til før nevnte Can-Am Spyder. Leansteren er utstyrt med et sett med fotplater, som alltid er parallelle med bakken. Ved «aktiv kjøring» og da spesielt på løst eller glatt underlag, kan føttene plasseres her, og brukes til å balansere og stabilisere sykkelen ved for eksempel en skrens eller sladd. Du skal ikke ha mange minuttene på sykkelen før du kan legge noen ganske fete sladder – og ja – det er rett og slett skikkelig gøy.

Løsningene perfektionert

I forhold til prototypen er det gjort en del justeringer og tilpasninger. Prinsippet er som før, løsningene er bare perfektionert. Det er mye flott ingeniørkunst i bygget, og

mange gromme biter: ISR bremses, bremseskiver opphengt i felgen, WP demper, felg nav i billett aluminium, osv. Motor og bakpart er fremdeles hentet fra KTM. Motoren er en ensylindret 654 ccm med en effekt på 47kW (64 hester). Konstruksjonen innbyr ikke akkurat til bakhjulskjøring, men stoppies er det fullt mulig å få til. Og så det å dra fete sladder da.

Fargen på produksjonsmodellen er hvit. Og det viser seg å være den store inngangen i kjøretøyverdenen for tiden. Bare legg merke til hvor mange nye biler som er hvite. Og på messen var det mange sykler som kom i hvitt. Kombinasjonen med hvitt og sort lakkert ramme og oppheng, samt sort eloksert aluminium – er virkelig blitt bra.

Første salgene i boks

Veien videre for Brudeli, blir nå i første omgang å få solgt og levert de første syklene, samtidig som en jobber med å opparbeide seg et dealer nett. Tyskland er et «hett marked», og det blir sannsynligvis her en kommer til å sette inn det første støtet. Ellers er det interesser fra markeder spredt rundt på hele vår runde klode. Det sier litt om det produktet som Brudeli her har presentert. De første konkrete salgene er allerede i boks. Det er viktig å få sykler ut i markedet nå, både for å få vist konseptet

for flest mulig potensielle kunder, og for å vise hvor bra prinsippet fungerer.

Leansteren vil bli lovlig å kjøre med bil sertifikat i hvert fall i Tyskland og Frankrike. Siden det ikke er noe internasjonalt felles direktiv som regulerer sertifikat type for de ulike type kjøretøyene, vil dette kunne variere fra land til land. Får en gjennom at bilsertifikat er akseptabelt, vil dette være med på å øke den potensielle kundekretsen.

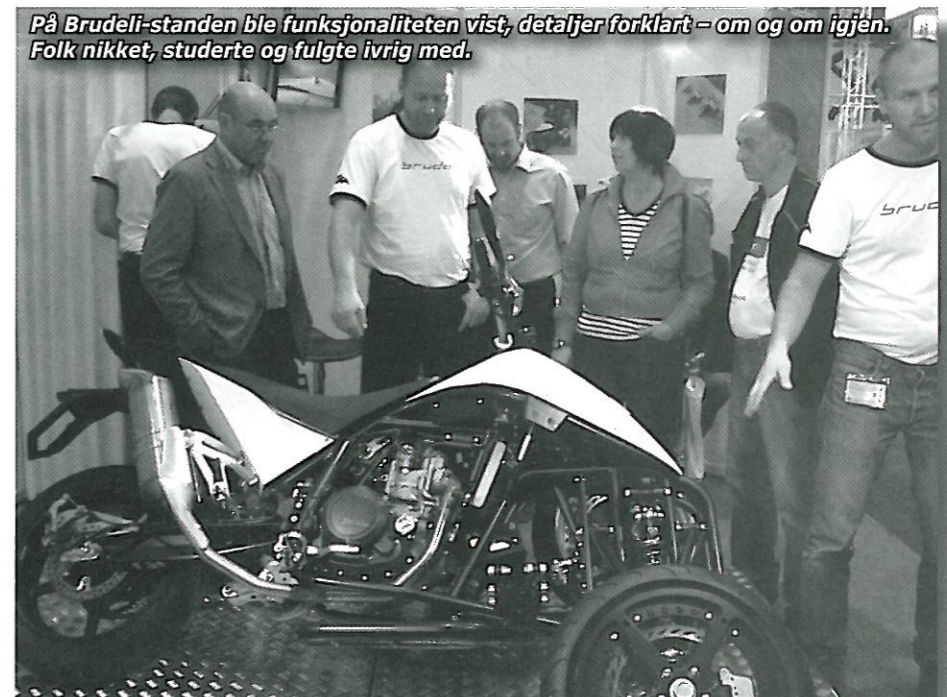
Norge på kartet i MC-verdenen

Foreløpig så skal en kunne håndtere en produksjon på mellom 50-100 sykler/år. Motorsykelproduksjon er kapital krevende, og skal en opp i høyere produksjon, må en få flere investorer på plass.

I Norge, med våre berømte avgifter, kommer en ferdig registrert Brudeli Leanster på 250.000 kroner. Det er en del penger, men du får da også noe som ikke alle andre har.

Vi ønsker lykke til med fortsettelsen. La oss håpe at Brudeli Leanster i tiden fremover virkelig setter Norge på kartet i MC-verdenen.

«Brudeli-gjengen» på Intermot 2008 bestod av Hildegunn og Geir Brudeli, Helge Brudeli, Harald Vestøl, Øyvind Fjeld, Arnstein Klevmoen og Olav Røyneberg.

På Brudeli-standen ble funksjonaliteten vist, detaljer forklart – om og om igjen. Folk nikket, studerte og fulgte ivrig med.

GUTTA PÅ TUR

Onsdag morgen 8. oktober 2008 kl. 06:00. Det er mørkt – og det regner ute. Normalt hadde det vært fristende å snu seg rundt og sove videre, i hvert fall når en har fri fra jobb. Men i dag er det lett å stå opp. I dag er dagen. Etter en flott sommer, med mye sol og varme – men uten de helt lange MC-turene, er det nå tid for å få kjørt fra seg litt. Og det eneste en har å konsentrere seg om i 5 dager – er seg selv og sykkelene. Vi er to personer med hver sin sykkel som skal av gårde. Syklene er nesten helt nye: En 84-modell Honda GoldWing 1200, og en 92-modell BMW K1100 LT med sidevogn. Her blir det hardgassing.... Målet for turen er Intermot 2008 – i Köln – en internasjonal MC-messe som trekker et par hundre tusen besøkende.

P Tekst/foto: Jone Kalheim

Etter en lang – og god – frokost på fergen fra Kristiansand til Hirtshals, er vi klar for en liten tur på det Europeiske kontinentet – klare som noen egg til å få «strekt litt ut». Strekt ut og strekt ut – i sannhetens navn så er det noe begrensede hastighetsressurser tilgjengelige i medbrakt materiell. Men likevel, og på tross av at en ikke er 18 lenger, er det ennå tilfredsstillende å vri gassen i bunn, og se hvor langt opp nåla kommer før den stopper. Slik er det bare.

Jogging langs Autobahn

I overkant av 90 mil med motorvei og autobane ligger klar og skal slukes i løpet av en drøy dag. Kun seg selv og sykkelene å tenke på – ja det gir fred i både sjel og sinn. Nå viser det seg at vi muligens burde tenkt noe mer – i alle fall på enkelte ting. Etter et besøk i Hamburg for å komplettere kjørestyret noe, var det tid for å sluke noen flere mil før natten kom sigende på. Måtte bare ha litt bensin først. Så er det bare slik, at når en kommer opp på MC'en igjen, er det bare godt å kjøre, og da er det fort gjort å glemme hele bensinen – for en stund. Men en kommer fort på det igjen – kan en si. Cirka 500 meter før bensinstasjonen var det bom stopp. Jogging langs Autobahn i stummende mørke, i kjørestyr – med reservekanne er en spesiell opplevelse. Usikker på om den kan anbefales – men det ble morsomt – i ettertid.

Spiker i bakdekket – på Autobahn – er øg noe en burde ha tenkt mer på. Resultatet kan fort bli at dekket blir veldig flatt – og det er ikke veldig godt å kjøre på.

Sjåføren av en viss Gold Wing erfarte dette. Heldigvis var lappesakene med i bagasjen – men det ble igjen mer jogging langs Autobahn. 800meteren på Autobahn'n i kjørebukse ble unnagjort på en sånn cirka 5:39 – eller der omkring. Dusjen på hotellet var ekstra god denne dagen.

Men så lenge det går bra, er det nå tross alt slike opplevelser som er med på å farge turen.

Perfekt kjørevær

Tyskland viser seg for øvrig fra en flott side disse dagene. Nydelig høstvær med flotte farger, opphold og relativt varmt. Perfekt kjørevær. En MC-tur så sent på høsten kan være usikker med hensyn på været, men treffer en «rett» – er det få tider det er finere å kjøre på. Og ikke minst gir det gode min-

ner å ta med seg hjem til vintermånedene, før en igjen kan ta frem sykkelene.

Etter hvert ankommer vi målet: Köln. Første del av turen er unnagjort. Noen erfaringer rikere – og mange fine timer på sykkelene. Nå gjenstår kanskje noe av det hardeste programmet på hele turen. Messebesøk er ikke noe latmannsliv!

- Kun seg selv og sykkelene å tenke på – ja det gir fred i både sjel og sinn. Nå viser det seg at vi muligens burde tenkt noe mer – i alle fall på enkelte ting...

Se reportasje fra MC-messa i Köln, s. 20-21.

Heldigvis var lappesakene med i bagasjen til Tor Arild Bruflødt...

Takknemlige guider...

Helge Njå (på H-D'n), Wenche Andersen og Edgard Jøssund.

Holy Riders, to trøndere og en utflytta søring på Route 66. Ja, hva skal man mene om det? En herlig blanding, spør du meg. Og da mener jeg herlig! Den 27. august i år møttes disse menneskene på Gardemoen kl 0400 på natta klare for det store eventyret på to hjul, «over there» på selveste veien over alle veier... Trøtte, spente og totalt fremmede for oss som skulle lose dem fra Chicago til Los Angeles, sto de der - fremdeles uvitende om at disse to de møtte var på guideopplæring og hadde bare kjørt veien én gang før...

Disse to jeg nevner her er min mann, Edgar Jøssund og meg selv, Wenche Andersen. Vi er to nordsjøarbeidere som ble helfrelst på Amerika og Route 66 i fjor. Hvem som hadde de største sommerfuglene i magen vet jeg ikke, men våre var enorme. Det ble bedre da vår hovedguide og kjære Helge Njå dukka opp på hotellet i Chicago og kunne overta hovedansvaret og organisere oss klare for tur!

Glade og forventningsfulle dro vi avgårde, 21 sykler, en snerten åpen bil (undertegnede har ikke begreper om bil, men fin det var den!), en ganske fullstappet følgebil med henger og ekstra sykkel. Eventyret var igang!

For å beskrive det kort så er det som henta fra en 50-60-talls film, kreative og entusiastiske mennesker har fått til en nostalgisk reise etter amerikansk stil på det meste. Glitter, glamour, støv, gamle biler, elvis, gamle bensinstasjoner, barer... Ja, jeg vet ikke hva... Du finner ALT langs denne gamle veien på godt og vondt. Vi kjører gjennom 8 stater som ligger på Route 66 og er innoen den niende staten for å besøke Las Vegas som ikke ligger på gamleveien. Et variert landskap førte oss til Los Angeles. Nå skulle ikke dette være noe reiseskildring, for det tar andre seg av. (Se reportasje s. 11-)

Men tilbake til GJENGEN vår som bare var helt utrolig... De var nok mest spente på hva vi syntes om å dra på tur med Holy Riders, siden ingen av oss tre er personlig kristne. Det skjønner jeg, og vi tenkte vel litt på det

i forkant, men ikke etter at vi traff disse herlige folkene. Det ble en helt utrolig tur! Bedre jomfrutur som hjelpeguiden kunne vi ikke fått! Samholdet i gruppa – og tryggheten det ga iallefall oss – føltes helt unik. Etter 17 dager på tur sammen blir du godt kjent og opplever mye sammen, noe som for oss er verdifull bagasje å ta med til neste år når vi igjen legger turen til USA. Dette takket være en gjeng positive motorsyklister med kors på ryggen, livsglede, humor, utforskertrang, nysgjerrighet... Ja, jeg kunne ha holdt på leenge.

TUSEN TAKK, HOLY RIDERS OG ALLE som var med på å gjøre denne turen til et eventyr – også for oss som var på «jobb»! Takk for all omsorg, tårer, bønn, latter, sinne, kos, klem, bibel, klokke, album, hårløkker (... hihi...) vennskap og ikke minst nestekjærlighet! Vi savner dere alle og ser frem til Pilegrimstreffet i juni neste år! Mange varme tanker går til dere alle samt store klemmer... Nei, nå er det nok... Nå renner tårene igjen... Vi sees og snakkes i juni 2009!

Vil avslutte med noen ord som kom fra vår alles kjære Jarle i en morgensamling: *Gårdsdagen er forbi, morgendagen har ingen sett, men i dag hjelper Herren!*

Tusen takk for spalteplassen. Håper riktig mange følger drømmene sine og tar turen på Route 66. Det er vel verd det!

Vennlig hilsen Wenche Andersen

Kalenderen 2009

13.-15. februar 2009
PS! Feil dato i forrige Power!
HR MC Årsmøtehelg i Trondheim!

27. februar - 1. mars 2009
Hepp!-treffet
Arr: HR Ytre Østfold

6.-8. mars 2009
MC-messa i Lillestrøm
m/HR-stand!
www.messe.no/mc

27.-29. mars 2009
HR Avdelingsledermøte
Arr: Sentralstyret i HR MC

17.-19. april 2009
Weekend til Liland v/Tonstad
Arr: HR Sydvest

2. mai 2009
Planke MC www.plankemc.net
Street Legal Fredrikstad
Arr: HR Racing & Chopper Freaks MC
www.streetlegalfredrikstad.net

27. mai - 1. juni 2009
Norgestreffet på Evje i Aust-Agder
m/HR-kaffetelt
Arr: Road Runners MC
www.rmmc.no

25.-28. juni 2009
Pilegrimstreffet, Kvam i Oppland
Arr: HR MC

3.-5. juli 2009
HR MC Germany 10-årsjubileums-treff! Sted: Vestenden av Edersee i Tyskland

30. juli - 2. august 2009
EMC rally i Tsjekkia

7.-9. august 2009
Aust-Agder-treffet på Justoy

**Holy Riders
bønne mobil:
957 89 474**

Det var med viss bävan vi startade vår resa till Albanien den 30: onde Juli 2008. På något sätt var det målet för det mer än ett och ett halvt års planerande för BikerBibeln på Albanska. Visionen om en Albansk BikerBibel och att besöka fångar i landet var en dröm och vision sedan lång tid tillbaka. På EMC rallyt på Gullbranna 2007 startades en insamling för BikerBibeln på Albanska. Den veckan kom det in 41 133 Sek för Biker Bibel projektet. Det var startskottet. Sedan dess har flera Europeiska klubbar, affärsmän och privatpersoner stöttat Biker Bibelprojektet för Albanien både ekonomiskt och i bön.

Missionsresan till Albanien

P Tekst: Birgit Åkesson
Foto: Birgit Åkesson / Urs Pfister

Under det kommande året var det ett digert arbete med insamling av vittnesbörd, förhandling med bibelsällskap, intervjuer, korrigeringar, grafikerkontakter och en planeringsresa till Tirana på hösten för att planera fängelsebesöken sommaren 2008. Med oss i projektet stod på ett speciellt sätt Disciple of Christ, Schweiz, med Hans-Peter Gehrig i spetsen. De var med oss på hösten 2007 på en resa till Tirana för att be och planera insatsen.

Josif - en nyckelperson

Albanien är ingalunda ett okänt land för Roul och mig. Redan 1991 på våren åkte vi dit för första gången, vi var den gången några av de första som fick köra in i landet som just öppnade sina gränser för omvärlden. Den gången åkte vi

helt utan kontakter in i landet med en trailer full med sjukvårdsmaterial och med ett helt gäng missions ledare från Tyskland, Sverige och Norge som ville göra en rekognoseringsresa för att se detta nyöppnade missionsland. Gud öppnade många dörrar på den där resan, och det kom att bli livliga missionsinsatser i Albanien med insatser från hela världen. På den resan mötte vi också Josif, en ung student som efter en olycka återvänt till Tirana för att söka Gud i den ortodoxa kyrkans allra första gudstjänst, efter år av diktatur. Josif som då var arton år kom att bli vår tolk under hela veckan, och blev efter han tagit emot Jesus i sitt liv en nyckelperson i landets mission.

Nu, sjuutton år senare var denna samme Josif som talar accentfri svenska en nyckelperson för vår resa och öppnandet in på fängelser i Albanien. Han hade ordnat med många detaljer inför vår resa och öppnade sin och sin vän Chris lägenheter för oss att kunna bo i under vår vistelse i landet.

Oili - Busschaufför och mormor

Så startade vi resan, två personer på en Kawasaki 1500. Det skulle komma att bli många mil, med mellanstopp på EMC-rallyt i Holland. Med oss ner till Holland kom Rut och Calle Jörnland, Holy Riders Skåne. Oili Similä, en tuff kvinna, busschaufför och mormor beslutade sig i sista stund att följa med till Albanien, med hennes Honda Shadow 1200. Efter lite strul med ett läckande däck, kom vi äntligen iväg. Det var en tuff resa i nära trettio graders värme och «stau» på Autobahn i Hamburg. Funderade då på varför vi egentligen hade svarta MC-kläder, i hettan. Vi mellanlandade på Bible for the Nations kontor i Reken i Tyskland där vi övernattade första natten innan vi dagen efter kom fram till EMC-rallyt i Holland.

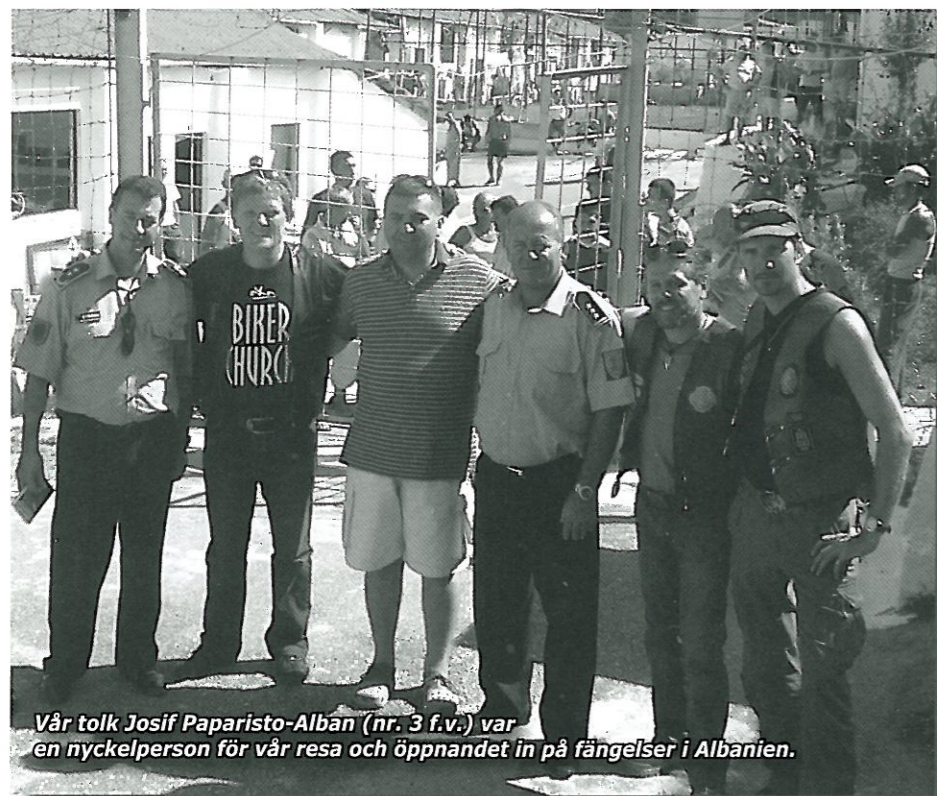
I förra nr. av Power fanns det ju en rapportering från EMC-rallyt så det hoppar jag över. Det var i varje fall härligt att få möta alla Europeiska vänner. Och att få förbön för vår resa till Albanien.

Över Dolomiterna i Italien

På söndag morgon började vi vår resa mot Albanien. Vi fick åka hela vägen ner till Schweiz omslutna av Disciple of Christ, med en duktig Roadcaptän och en härlig gemenskap. Vi övernattade i Bobbys hemförsamling och fick en fin stund tillsammans med pastorn som också besökt Albanien. Nästa dag gick vi tidigt upp för att hinna köra över bergen och komma fram till Italien innan natten. Det blev många timmar på sadeln. Värmen var tryckande. Vi körde över Dolomiterna i bergen ner mot norra Italiens kust. Vi stannade till i en bergsby och fick avnjuta en riktigt Italiensk pizza. Det var mycket svett, koncentration men många goda skratt under våra stopp.

Vid midnatt kom vi äntligen fram till Trieste, en hamnstad i norra Italien. Där skulle vi ta färjan (24 timmar) ner till hamnstaden Durres i Albanien nästa förmiddag. När vi kom fram till bensinmacken på natten var vi minst sagt uttröttade. Värmen och de många milen över bergen hade kostat på. Vi funderade på hur

forts. side 10

Vår tolk Josif Papparisto-Alban (nr. 3 f.v.) var en nyckelperson för vår resa och öppnandet in på fängelser i Albanien.

Albanien-teamet ankommet Tirana efter EMC rallyt; Oili Similä (f.v.), Birgit og Roul (foran) Åkesson från HR Skåne, Bobby Weggerman, Urs Pfister og Hans-Peter Gering från Disciple of Christ, Sveits.

Med BikerBibeln til det Albanska folket

En av kvällarna besökte vi Steel Wings, oss veterligen den enda MC-klubben i Tirana. Det blev et hjärtligt mottagande, och det blev några goda intensiva och nära samtal med medlemmar den kvällen.

Historisk bensinstasjon på Route 66.

Andreas Frick og Michael Martinsson fra Con Dios i Sverige, samt Jarle Bruntveit fra Haugesund.

Bill i fra filmen Cars.

Kirsten Marie Johnsen. Disse Haugesunderne altså!

Hele gjengen samlet foran Grand Canyon. (Beskrivelser derfra kommer i neste Power.)

Siri Fuhr kjører Harley, og det samme gjør Per Olaf Kyllingstad fra HOG Østfold.

Forts. fra forrige side:
The mother road = Route 66

blanding av englevinger, ørner og hodeskaller, alt dette beundres av sine «new born bikers» mens de seriøst diskuterer hvilke og hvor mange tatoveringer de skal smykke sine noe alderssegne kroppar med. Spennende!

Vi brukte noen timer inne hos Eagle Riders, og hos naboen som da altså var en stor Harley-forhandler. Og det ble dyrt, selv om prisene var langt unna norsk standard. Boots, chaps, jackets, helmets, sunglasses, neck ties, we've got it all, Sir!

Den ene kvelden i Chicago var det samling og orientering. Hver enkelt presenterte seg og fortalte litt om klubbtilhørighet, MC-erfaring, og forventninger til turen. Guiden vår, Helge, var på jakt etter folk med mye erfaring i fra motorsykkeltjøring, slik at han kunne benytte disse til å holde flokken samlet underveis, og etter at jeg hadde fortalt om min bakgrunn som motorsyklist i Politiet, så havnet jeg selv-sagt bakerst slik at jeg kunne samle opp alle som av en eller annen grunn mistet kontakten med de foran. Vel, vel tenkte jeg, så mye for den ferien. Jeg vet hvor vanskelig det kan være å holde en relativt liten gruppe motorsykler samlet i tett

trafikk, og nå skulle vi holde en særdeles stor gruppe, 21 sykler samt 2 biler samlet. Veldig mange hadde begrenset kjøreerfaring, og vi skulle rett ut i noe av den verste trafikken som finnes, på store og tunge sykler som de fleste hadde liten og ingen erfaring med. Og jeg som er så lite flink til å be!

Dag 4) Første etappe på H-D: St. Louis i Missouri

Lørdagen opprant, hos Eagle Riders var det tildeling av sykler, og omtrent alle var kjempefornøyd med syklene de fikk. De fleste syklene var nye eller nesten nye. Alle var de store og flotte slik at føreren kjente at dette var «the Real Thing», og ikke noen orientalsk kopi. Reservesykkelen der i mot, det var en Honda 750 Shadow, sort av farge, kliss lik Siri sin sykkel. Og jeg så at min kjære fru kastet lange blikk i retning Hondaen der den stod på henger bak Chevy Vanen til Helge. Vi fikk lastet opp syklene, kledd på oss alt det nye kjøreutstyret, puttet ny innkjøpt Harley CD i spilleren. Hva skal man egentlig med musikklegg på en motorsykkel!? De ansatte på Eagle Riders gikk ut og stoppet trafikken, 21 skandinaver vinglet ut på veien og satte kursen vestover. Vi

var i gang på Route 66! På motorsykler som brummet og vibrerte, med en pondus som en velvokst småbil, og med akselerasjon hakket over Holmenkollbanen.

Første dagsetappe gikk til St. Louis i Missouri, og vi krysset grensen i fra Illinois til Missouri uten at jeg helt fikk det med meg. Det var stor trafikk, de enorme amerikanske lastebilene holdt et høyt tempo, og det var en lite behagelig erfaring å se hvordan enkelte av våre praktiserte forbikjøring av disse. I trafikken gjelder det å ha respekt for alt som er større enn deg selv, og det er greit å vite at disse svære bilene har betydelig lengre bremselengde enn det en moderne motorsykkel har. Følgelig så er det en god regel å holde god avstand, for valser en slik en over deg bakfra, da taper du! Det å holde ryggen på forankjørende var heller ikke lett, slik at det ble noen skikkelige bomkjøringer underveis, og som bakerste sykkel fikk vi være med på alle. Enden på visa var at når vi omsider ankom hotellet i St. Louis mye senere enn nødvendig, så var det en rimelig «varm» motorsyklist som lå bakerst. Til tross for mitt beskjedne og inneslutta vesen så ble det til at jeg holdt en relativt klar og tydelig tale om dagens prestasjoner, samt en tydelig orientering om hva som krevdes for at vi skulle klare å holde

gruppen samlet. Folk er merkelige. Her kjeffer jeg dem huden full for at de kjører som en flokk med høns, og så takker de meg for at jeg tar meg bryet med, som de selv sa, å rettlede de i kunsten å kjøre motorsykkel. Jeg forventet å få en klar reiserute i retur, men neida, her takket de meg. Etter denne første dagen på veien så steg samholdet i gruppa til uante høyder. Det var utrolig å få være i lag med en slik flott gruppe mennesker, og mine lunkne følelser for turen begynte rimelig fort å endre seg. Dette var jo helt topp!

- Folk er merkelige. Her kjeffer jeg dem huden full for at de kjører som en flokk med høns, og så takker de meg for at jeg tar meg bryet med, som de selv sa, å rettlede de i kunsten å kjøre motorsykkel. Jeg forventet å få en klar reiserute i retur, men neida, her takket de meg. Etter denne første dagen på veien så steg samholdet i gruppa til uante høyder. Det var utrolig å få være i lag med en slik flott gruppe mennesker, og mine lunkne følelser for turen begynte rimelig fort å endre seg. Dette var jo helt topp!

Dag 5) Retning Springfield

Neste morgen bar det tidlig av gårde, retning Springfield, Missouri. Underveis besøkte vi Merramec Caverns, en utrolig grotte som er kjent som skjulestedet til den ikke helt ukjente Jesse James og hans gjeng. Stedet var en fantastisk opplevelse i seg selv, selv uten Jesse sitt nærvær, og vi fikk en flott omvisning i en fantastisk liten verden. Besøket vil også bli husket av de som var med for stemmen til vår kvinnelige guide. Jeg er sikker på at dama kan skjære brød med den stemmen sin.

Lenger vest svingte vi innom en spesiell plass med et særegent navn, Devil's Elbow. Her ligger det en Biker Bar med en noe spesiell innredning. Hele taket er dekorert med brystholdere, gitt i gave av kvinnelige besøkende. I følge innehaveren var det 3 norske utgaver i taket allerede, men det var plass til flere. Nå ville ingen av våre kvinner vrenge av seg overdelen, men vår guide Wenche tilbød å donere reservetrusen sin. Men nei, her var det kun puppegarnityr som gjaldt.

Vi møtte også en eldre biker med norske aner. Han fikk noen av oss en god prat med, og da vår svenske Pastor i fra Con Dios, Bengt Ivar Johansson, ga ham en engelsk BikerBibel, ja da kom tårene. Det var tydelig at det ble et sterkt

møte for vår nye venn.

Denne dagen kjørte vi også over et parti hvor det opprinnelige veibelegget i fra 1926 var intakt, og således fikk føle historiens vingeslag på kroppen. For meg med min til dels omfattende interesse for gamle kjøretøy og alt som rører seg i kjølvannet av kjøretøyenes utvikling, så var dette en god stund.

Kvelden ble tilbrakt rundt bassenget i Springfield, med felles pizza, godt lag og gode historier. Når i tillegg et par gamle biler stod utstilt, sammen med gamle bensinpumper, ja da kjente jeg at jeg hadde ferie, en deilig følelse som absolutt behøves i en ellers så travel hverdag.

Dag 6) Tulsa, Oklahoma

Mandag 1. september, nygifte Ingunn Aasen fylte år, og vi var på vei mot Tulsa, Oklahoma. Denne dagen kjørte vi mye på selve Route 66. Det er ikke alle plasser det er mulig å gjøre akkurat det, men her fikk vi mil etter mil på nydelige veier.

Alle dager startet vi med en liten samling hvor vi ba for dagen, samt takket for de flotte opplevelsene som ble oss til del. Det var flere i følget som ikke bekjente seg som kristne, men

forts. neste side!

Forts. fra forrige side:
The Mother Road - Route 66

de var alle med på våre samlinger, og det var stort å oppleve det samholdet og den gjensidige respekten som fikk lov til å prege samtlige hele turen til ende.

Vi stoppet ved en nostalgisk bensinstasjon hvor eieren hadde laget et helt lite museum, slik at vi fikk se hvordan en bensinstasjon med tilhørende verksted så ut i de tider hvor Route 66 var hovednerven mellom øst og vest. Vi besøkte også staten Kansas denne dagen, en liten sving innom bare for å ha vært der. Et stopp hos «4 ladies on Route 66» var et must, og her ble det en god pause med kald drikke, is, souvenirer og samling rundt noen av bilene som har stått modell for filmen Cars, eller var det omvendt?

Også denne kvelden ble det samling ved bassenget. Selv var jeg innom Wall Mart og handlet en nydelig moteriktig bukse full av Ford logoer, en bukse som alle andre misunte meg resten av turen. Og Ingunn ble selvsagt feiret, det ble en nydelig middag på nærmeste restaurant med behørig dessert til jubilanten.

Dag 7) Turens lengste dagsetappe; til Amarillo

Tirsdagen bød på minnerike stunder. Vi var innom Route 66 museum, et forholdsvis lite museum som bød på en del historikk rundt veien, dens tilblivelse, og dens plass i Amerikansk historie. Motorsykkelmuseum fikk vi også tid til, og der var det mye som interesserte denne mannen.

Høydepunktet ble for de fleste den lille byen Erick og et par av byens innbyggere, paret Annabelle og Harley. De tok imot oss midt i Main Street, med røde og hvit striped overaller og fint lite annet, + hår og skjegg nok til å kle 3 generasjoner. De holdt til i en mellomting mellom en gammel Saloon og et slags skrottnisse museum, og de bød på et show som ingen av oss garantert kommer til å glemme. Jeg har sett noe

lignende før, men det var da jeg gikk vakthold på lukket avdeling. Alle fikk vi utlevert hver vår tamburin eller annet rytmeinstrument, slik at vi stod for rytmeseksjonen mens Annabelle og Harley spilte gitar og sang. Spesielt Harley sine gitarsoloer vil bli husket, etter den oppvisningen så kan de fleste Heavygitarister slenge seg i veggen. Det hele ble avrundet ved at Bengt Ivar holdt en kort preken og lyste velsignelsen over alle oss som var der, og hvor absurd det enn må høres, så var det en perfekt avslutning på noe av det sprøeste jeg har vært bort i.

Om kvelden ankom vi Amarillo etter å ha tilbakelagt den lengste dagsetappe i løpet av turen (ca 620 km). Etter en rask innkvartering på hotellet bar det av gårde i retning den verdensberømte restauranten Big Texan. Her var det ingen som forsøkte seg på den berømte biffen på 2,2 kilo, men merkelig nok så ble vi grundig mett selv om vi valgte mindre alternativ.

Dag 8) Kelling Ranch, New Mexico, og hos indianerne i Acoma Sky City

Neste morgen var det kaldt, helt nede i 12 grader. Det var en kjølig gjeng som rett utenfor Amarillo sprang ut på et jorde for å se på berømte Cadillac Ranch, alle de gamle Cadillac'ene som er spadd ned i jorden. En merkelig måte å behandle gamle biler på, spør du meg.

Denne dagen passerte vi turens midtpunkt og der befant det seg en liten Cafe som serverte de deiligste boller som tenkes kan. Varme boller sammen med en god kopp kaffe var det som skulle til for å få fram livsgleden i kalde motorsyklister.

Grensen til New Mexico ble krysset, og snart så fikk vi igjen oppleve varmen som preget det aller meste av turen. I New Mexico fikk vi besøke Kelling Ranch, en Ranch som drives av en ekte Cowboy med norske aner. Der fikk vi oppvisning i hvordan en cowboy kontrollerer sin hest, opplæring av kveghund, lasso oppvisning samt det beste kjøttet jeg noen

sinne har smakt. I følge kokka så hadde kjøttet lagt og møret totalt 16 timer i en diger ovn, og det smakte helt utrolig godt.

Vi fikk også prøve oss på lassokasting på to dummies stuter, laget av stålrør. Jeg foretok ett kast, og dermed så hadde jeg stuten. Det er i slike stunder det er om å gjøre å spille blasert, og med en overlegen mine levere lassoen til nestemann. Jeg tror jeg lyktes, jeg tenkte i alle fall ikke på å kaste flere ganger for å ødelegge inntrykket. One throw, one catch, neste vær så god!

Cowboyen hadde også en liten jernhest, en Honda 125 crosser, og den fikk jeg låne slik at jeg kunne suse meg en liten tur utover prærrien blant små kaktus og andre buskvekster. Da jeg suste forbi en stor stein så oppdaget jeg en rimelig diger slange med rangle helt bakerst. Jeg tror jeg sto oppe på tanken et øyeblikk, slik skvatt jeg. Et digert beist av en klapperslange, det var hva som lå på steinen. Jeg raste tilbake til campen for å advare de andre, og da ville cowboyene ut og avlive beistet. Merkelige folk, jeg ønsket ikke å stifte nærmere bekjentskap med det dyret. Besøket på Kelling Ranch var nok et av turens høydepunkter, det begynte å bli noen av de etter som dagene gikk.

Siste post på dagen før vi ankom hotellet i Albuquerque var besøk på Route 66 bilmuseum, et fint lite museum med hovedvekten lagt på Hot Rods og muskelbiler. Greit nok, men ikke helt det jeg forbinder med Route 66 sin historie.

Så var det tid for å hilse på indianere. Fra Albuquerque svingte vi opp i fjellene, og opp på om lag 2000 meters høyde, hos indianerne i Acoma Sky City. Her var det strenge regler relatert til tro og religion, blant annet var det ikke lov til å ta bilder der. Men hvis du betalte kameraavgift så var det lov likevel, så da betalte vi avgift og tok masse bilder. Besøket hos indianerne var veldig fascinerende. Det var en særdeles utliggjengelig by de hadde bygget på toppen av fjellet, og innbyggerne i byen levde slik de hadde gjort i århundrer. Spennende! Kirken i byen var også et nydelig skue, men der var det total forbud mot å ta bilder. Vi fikk forklart at indianernes tro var en mix mellom kristendommen slik vi kjenner det, og gamle indianske trosarter. Og med tanke på hvor velholdt kirken var, så var det tydelig at troen var noe som indianerne brukte mye tid på.

Denne dagen fikk jeg også mine egne 15 minutter. Vi stoppet på en bilkirkegård og dermed så ble det å springe som en besatt og prøve å dokumentere mest mulig med kamera. Jeg tror kanskje det ble litt mer enn 15 minutter mens de andre stod og svettet i varmen samtidig som de undret seg over hva som er så fantastisk med gamle biler. Hallo! Er det bare meg som har sett lyset?

Et berømt historisk hotell, kjent fra en rekke Westernfilmer fikk vi også med oss, før vi ankom byen Gallup om kvelden.

Presidenten i Holy Riders MC på sin Ducati ST2.

(Foto: Anne Skaiå)

JESUS LEVER!!!

v/Rune Enstad, president i HR MC

Hei! Rune heter jeg, og er gift med Sigrun. 3-barnsfar, bosatt i Sandefjord, og for tiden president i Holy Riders MC. Jeg jobber som bussjåfør på Timeekspresen mellom Stavern og Oslo, har et 48 år langt liv bak meg, og kan se tilbake på gode år der Jesus har vært en del av min virkelighetsoppfatning fra jeg lærte å be og tro på Guds ord som liten hjemme i Trøndelag. Det betyr at jeg har ikke et liv bak meg verken som rusmisbruker eller kriminell, men har skikket meg ganske bra hele veien.

Har jeg da noe å vitne om??? JA! Hva er mitt vitnesbyrd? Hvorfor er jeg en kristen? Hvorfor er jeg med i Holy Riders MC? Det springer ut fra en overbevisning om at Jesus lever! Det er for meg den store forskjellen. Dersom han ikke lever eller er stått opp fra de døde, da var vår tro ingenting, sier Paulus i 1 Kor 15. Hvis Jesus bare har vært en historisk person som levde en gang for 2000 år siden, for så å dø på et kors og ble gravlagt og borte, da ville troen vår vært til ingen nytte. Men nå er det ikke slik. Jesus døde på korset, og han stod opp igjen tre dager etter, og viste seg for kvinnene i disippelflokken, for disiplene og for mer enn 500 mennesker på en gang.

Det var denne Jesus jeg også møtte som 17-åring på et kristent møte i Trondheim med over 400 mennesker tilstede, der predikanten «talte bare til meg...». Jeg satt der og kjente at hvert ord stakk meg i hjertet, og da muligheten til å snakke med en kristen lærer bød seg, la jeg livet mitt i Jesu hender. Hva betyr det? Jo, jeg ba og inviterte Jesus inn i mitt liv, og der og da tok han kontrollen. Han tilgav meg mine synder, flyttet inn med sin Hellige Ånd, og siden har han vært der. Det betyr at det ikke lenger er jeg som er sjefen i mitt eget liv, men Han er det. Jesus lever og det at Han får realisert sin vilje i mitt liv er det viktigste og beste.

Det var denne Jesus som talte til meg på videregående skole om bibelskole og et arbeid i en kristen organisasjon, der det ble mange utfordringer med barn, ungdom og forkynnelse av Guds ord. Det var denne Jesus som fant ei fantastisk kone til meg og har velsignet oss med tre gode barn og ledet oss dit vi bor nå. Det var denne Jesus som

begynte å tale til min kone, og etter hvert også til meg, om motorsykel og Holy Riders MC, 10 år før det ble realisert!

Jesus lever og svarer på bønn. Jeg kan si det ut fra den gangen yngstesonen falt ned fra en stige som 3-åring, ble liggende på sykehus med brudd på nakkevirvel og ute av stand til å røre seg. Tre dager etterpå syklet han 3-hjulssykel på gangen på sykehuset! Han hadde sagt til sykepleieren kvelden i forveien at han skulle «hjem i morgen». «Skal du hjem? Har legen sagt det?» «Nei, jeg har snakket med Jesus.» sa 3-åringen. Dagen etter var han utskrevet fra sykehuset, og hjemme uten noen mén fra ulykken.

Jeg opplever at Jesus lever når jeg selv faller og ting ikke fungerer som jeg skulle ønske i mitt eget liv. Jeg ber og får tilgivelse, blir reist opp igjen og får styrke til å gå videre! Jeg opplever det i menigheten, der Jesus merkes gjennom andre mennesker som også kjenner ham. Jeg opplever det når det tikker inn en sms fra noen som har «hørt fra Gud», og fått et vers å sende meg som taler rett inn i min situasjon der og da!

Slik kunne jeg fortsatt, mange sider framover, men dette får holde. Jeg har bare lyst til å spørre deg som leser dette, du som ikke har et personlig forhold til Jesus Kristus. Hva om du virkelig skal møte ham den dagen du forlater denne verden, og du har ignorert ham hele veien? For, hvis det som står i Bibelen om hans død og oppstandelse stemmer, da stemmer resten av det som står der også! Da betyr det at det er et liv etter dette, og at det finnes en himmel og et helvete. Hva da?

Det betyr det at Han kan bety en forandring i livet ditt her og nå, at han tilgir synd, at han helbreder sykdommer, at han snakker og gir seg til kjenne i ditt liv så du kan merke det, og innrette livet ditt etter det han sier. At han gir deg sin Hellige Ånd slik at du kan begynne å oppleve velsignelsen ved å leve livet ditt etter Hans Ord og hans nærvær hver dag!

Jesus Lever og Han er den eneste veien til et fellesskap med Gud! Det er mitt vitnesbyrd. Jeg opplever det hver dag. Gud velsigne deg til å ta imot Ham. Du vil ikke angre!!!

Vennlig hilsen Rune

Vil du dele vitnesbyrde ditt med leserne av Power i 2009?
Vennligst send en mail til power@holyriders.no

Siri i Painted Desert.

«The Mother road - Route 66
Del 2 kommer i Power nr 1/2009»

Super Rally 2008

Fredericia, Danmark, 9-11 mai

JESUS DIED
FOR BIKERS TOO!

Endre Olav Østgård (nr 2 f.h.) i prat med brødre i Exodus MC på BikerBibel-standen.

Flott sang av Fredericias eget
gospelkor på gudstjenesten
sentralt på treffområdet.

Indian Larry's "Daddy-O" med
håndvridd springergaffel.

Indian Larry's unike og nydelige "Wild Child" med shovel-
head/sylindertopp foran og panhead/sylindertopp bak.

Treffets
feteste
bakende?

Fredericia sør i Danmark ønsket i år velkommen til Super Rally. Noen av oss i HR Trøndelag hadde allerede i lang tid prikket inn turen i kalenderen som et av årets høydepunkt på MC. Da treffhelga (pinsa) var noen dager unna stod det to gamle travere igjen, som var fast bestemt på å gjennomføre turen. Planen var ganske enkelt å komme seg tur/retur Super Rally på en langhelg og søke mest mulig trivsel og fellesskap underveis. Svein Erik Aksetøy som til daglig arbeider på bølgen blå har prinsipiell angst mot å betale for opphold på vått underlag så noen hvileetapper underveis var helt uaktuelt.

En liten flik av treffområdet i Fredericia.

P Tekst: Endre Olav Østgård
Foto: Svein Erik Aksetøy

Etter arbeidstid torsdag ettermiddag den 8. mai salte vi på syklene. Vi satte oss som mål å komme over svenskegrensa helst før midnatt for så å finne en egnet soveplass langs veien i broderlandet. Som kjent blir ofte veien lengre enn ventet og tiden kom fort imot oss. Uret var inn i en ny dag da Svinesund passerte. Da var vi litt frosne i skodde og 4 (+) grader og den blodtrimmede Harleyen til Svein Erik fjusket da den ikke var vant til slik innluft. Etter jevnlig slå floke pauser med høye kneløft kom vi etter hvert til Gøteborg i 4-tida på morgenvisten.

Etter min henstilling gav Svein Erik etter og lot prinsippene fare og vi tok av til havneområdet for å finne første ferge over fjorden. Med kapteinens GPS sentralt plassert mellom holkene var det knapt en lek å finne fram til ferga. Den skulle derimot ikke gå før kl 07.00 så vi fikk slappet litt av på kaiekanten mens vi ventet på at billettluken ble betjent.

Annen biker i samme ærend

Vi var kanskje litt stive i bevegelsene og litt røde på øya da billettøren dukket opp. Her måtte vi på ingen måte tro at det var bare å komme og tro det var plass. Nei, alt var utsolgt! Men det var mulighet senere utpå dagen. Etter en kort trøndersk ordveksling var valget enkelt. Vi var jo på MC-tur og straks var vi på vei mot Malmø.

Etter et par timers morgenkjøring dukket selveste solen opp og med den matlysten. Både menn og sykler fikk nødvendig næring og vi lå i veigraset og koste oss. Her fikk vi også en god samtale med en annen biker i samme ærend. Han var medlem i klubben Woodcock, et klubbnavn og ryggmerke som var et av mange spenstige innslag denne helga.

Etter hvert som vi nærmet oss Danmark slo godværet til og vi fikk noen solfylte dager, men med lav nattetemperatur.

18.000 innmeldte på treffet

Treffplassen lå like utenfor bykjernen i naturskjønne omgivelser. Møtet med treffområdet var formidabelt. Da vi rullet inn på området fredag slo det oss at dette var

et gedigent treff. Det var kjempekø inn til det avstengte området med sikkerhetssjekk og stor politikkontroll før vi kom til innsjeking. Vi leste av 1370 km på telleren på under et døgn og det kunne vi ane sporene av på legemet dagen etter. De fortalte at de sjekket inn cirka 3000 (!) personer i timen, så her var det trøkk. Fikk høre at det på lørdag var 18.000 innmeldte så vi fikk dessverre ikke hilst på alle. Selv om det var voldsomt med folk var treffområdet godt organisert med alle fasiliteter innen rekkevidde.

Vi «brøytet» oss vei opp til et lite skogsområde i utkanten av treffplassen. Her fikk vi ryddet plass for lavvoen og dermed var det klart for rett-i-koppen og sosialt samvær. Her var det likesinnede på alle kanter og vi fikk litt om senn en viss oversikt over hva som skjedde rundt oss. Musikk og underholdning forgikk fra flere scener parallelt og markedet fløt over av gode tilbud for dem som ville handle effekter med seg heim. Selv var jeg godt fornøyd med kjøp av treffskjorta, men Svein Erik måtte selvfølgelig ha litt stæsj til sykkelen. Salg av mat og drikke fore-

forts. neste side!

gikk fra midlertidige restauranter rundt på området. Her var det bare å velge og vrake blant alskens tilbud.

Tilgjengelig for samtale og forbønn på BikerBibel-stand

En av attraksjonene var en flott utstilling av customsykler. Utstillerteamet kalte seg Monkey Mayhem og de var på en europaturné. Mange artige løsninger og flotte bygg.

Vi gikk mange runder for å se på folk og sykler og traff en del kjente og ikke minst fikk nye bekjentskaper. Så vidt vi vet var vi de eneste fra Holy Riders på treffet, men vi hadde en del fellesskap med andre kristne bikere. Pilgrims MC, Tribe of Juda og Exodus MC var blant annet godt representert. Tribe og Exodus hadde blant annet en fin stand der de delte ut BikerBibler og var tilgjengelige for samtale og forbønn. Veldig bra!

Klar for nye spennende 140 mil heimover

Søndag morgen var det oppbruddstening for mange. Vi samlet også sammen effektene og gjorde oss klar for nye spennende 140 mil heimover. Søndagen bød på knallvær og vi koste oss over broene i retning Malmø/Sverige. Det gikk jevnt og trutt nordover og etter noen telefoner utpå kveldinga booket vi oss inn hos vår gode venn Oddmund Solheim i HR Oslo. Etter litt kluss med veivalg i Oslo kunne Oddmund vinke oss velkommen til sin ringe bolig. Takk til deg for god mat og hyggelig overnatting!

Mandag morgen var det på an igjen og vi kunne kose oss oppover Gudbrandsdalen i retning Trondheim. Blant mange innholdsrike stopp kan jeg nevne at ved Hamar ble vi nærmest overfalt av en kvinnelig gullselger. Kanskje så det ut som vi trengte gull og hadde nok av penger? Ikke vet jeg, men vi fikk noen kjempetilbud på ekte gull i alle fasonger. Vedkommende hadde ikke penger til mat, men ekte gull til millioner? Vel, vi fikk takket nei, og lurte oss på syklene igjen. Vi tok oss så en rast på Kvam i Oppland for å se på Kirke-teigen. Her ble vi møtt av stedets drivere som viste oss rundt på den planlagte plassen for årets Pilegrimstreff. Vi tok farvel og kunne glede oss til å komme tilbake til dette stedet til sommeren. Turen over Dovre gav oss litt temperaturfall, men nå begynte vi å ane suppelukta heimefra så det var bare å stå på.

Vi var skjønt enige om at vi hadde vært på tur og at det slettes ikke er det verste man kan gjøre en gang i blant. Takk for oss!

Den 29. juli-2. august i Kongeparken på Ålgård i Rogaland var det klart for årets happening for mången av Norges kristne ungdommar. Nemlig UL (Ungdommens Landsmøte) som NLM (Norsk Luthersk Misjonssamband) og IMF (Indremisjonsforbundet) arrangere. Her møtes ungdommar frå alle deler av landet til møter, bibeltimar, seminarer, konsertar, aktiviteter, m.m. Tema for årets UL var «Seier». Det var om «Jesus seier, Vår seier, Meir enn seier».

P Av Stein Arild Øye

Med tanke på at dette var så nærme oss i HR Sydvest og eit arrangement undertegnede har vore på mången gonger, tok eg det opp i styret i avdelingen angående ein stand for HR. Styret var enige at det var eit godt tiltak for å visa kven me er, står for og driver med. Poenget var ikkje direkte rekruttering av medlemmer, siden hovudtyngden av deltagarane er fra 16-20 år. Men det er sikkert mången der som har lyst på motorsykkel når dei kjeme i rette alderen. Då er det jo greit at dei vett at der er eit kristent MC-miljø å ver i.

Så tysdags morgon var riggingå igong. Plakatar, vimpel, quiz, rekvisita, tv og hillclimber'n kom omsider på plass. Det sama gjorde meir og meir ungdommar. Ska ikkje stikka under ein stol at det var mæje guttar som stoppa opp ved standen, men faktisk var der jenter som også var skikkelegt gira på motorsykkel og ville ta lappen. Ei av dei va så glad da ho såg vimpelen vår, for ho var voksen opp med å reisa på Pilegrimstreffet ilag

med faren. Veka fortsatte med knallgode bibeltimar, møter, konsertar og mången gode drøsar med både ungdommar og voksne.

Da helgå nerma seg så auka mengden ungdom og Ron Einar Tonstad, Ruth og Magnus Skartveit var med på standen. På lørdagen kom Magnus bort til meg og spurde om kvifor me hadde med hillclimber'n?! Ungdommane viste liten interesse for den. Han sa me måtte få inn ein skikkelege sykkel, og då var ikkje undertegna vanskelege å be. Det var berre å starta opp Kawasaki'n og kjøra inn. Og den blei imøtekomst med kraftige applaus, mens Kristin Fossum sang «I'm a Holy Rider» i bakgrunnen.

I løpet av veka så var det over 1550 registrerte deltagarar, og i tillegg vart der selt cirka 10.000 dagspass. 500 funksjonærar og 200 lederar var også i sving denne veka. Fleire blei frelst og MÅNGEN satt igjen med et møte med Jesus og Guds ord.

Håper fleire blei kjent med arbeidet vårt og vett kva me står for. Kanskje vil me oppleva at me får fleire unge medlemmer som brenn for Jesus og MC.

Takk for oss...

I 1995 ble jeg og Elin en del av det fantastiske fellesskapet som Holy Riders er. Alle treff, alle weekender dager og netter vi har hatt sammen med dere i klubben har vært helt fantastiske! Det er oppmuntrende å reflektere over alle de velsignede venner vi har fått og alle de gode stunder vi har hatt.

«Men dere er mine vitner, sier Herren, og min tjener som jeg har utvalgt, for at dere skal kjenne meg og tro på meg og imse at jeg er Gud. Før meg er ingen gud blitt til, og etter meg skal ingen komme. Jeg, ja jeg alene, er Herren, foruten meg er det ingen frelser.» (Jes 43,10-11) Det er dette budskapet Herren vil vi skal gå med. Han er Frelseren – uten ham er det ingen frelse. Hvor mange ganger har vi ikke stått i HR-sammenheng og sunget: Jesus her er jeg send meg... Tørr du når Herren kaller slippe det kjente for så å gi deg ut på nytt land for der å virke i Hans gjerninger? Det er nettopp det Elin og jeg opplever nå. Herren griper våre hender, ber oss slippe det som har vært for så å bli ledet inn i nye ting.

Jeg kan love deg at det er både trist og godt, spennende og skummelt. Men det er Herren som kaller, det er Han som skal gjøre det. Vi er bare Hans elskede barn som Han vil skal følge etter i hans fotspor. Mitt motto er: Vi skal ut og utgjøre en forskjell. Og da er jeg og alle de som ønsker det avhengig av å være i Guds plan. Jeg slutter ikke som evangelist, og Elin legger ikke ned sine gaver. Jeg skal fortsette å jobbe på T5 (Blå Kors) i Arendal, og som pastor gå inn i behandlende selvhjelpsgrupper for rusmisbrukere.

Om Herren vil og vi ser dagen, vil nok våre veier krysses her nede. Uansett så har vi gode minner med oss på veien – minner som mange av dere i HR er endel av. Alt vi har lært og opplevd sammen med dere har beriket vårt liv, gjort oss mer menneskelig, lært oss å elske, lært oss å se med Jesu øyne den verden Han elsker og ga sitt liv for.

Vi ønsker dere alle Guds rike velsignelse videre i arbeidet med å spre evangeliet.

Vennlig hilsen Elin & Svein Arild Reiersølmoen

From the President's heart: *Confession of Faith!* (from page 3) Translation: Vidar Johnsen

There's one thing that I have never let go of, from the time I grew up in the traditional Norwegian Lutheran Church: The Confession of Faith! I always liked that confession. Standing upright, proclaiming: «I believe in God Father, the ALLMIGHTY Creator of Heaven and Earth. I believe in Jesus Christ, God's one begotten Son etc.» A powerful proclamation. With it, I acknowledge what I really BELIEVE, an allmighty, creating God, that commanded, and it stood firm. He said: «Let there be light! And it was light!» (Gen. 1:3)

The other part of the confession goes: «I believe in Jesus Christ, God's one begotten son, our Lord, conceived by the Holy Spirit, born by Virgin Mary.» We have already covered a lot of areas that has been discussed between different theological groups. What happens if we remove some of the elements of the confession? Was he the son of God or not? Maybe he was just a very special person, a big preacher and weldoer? Is it at all possible for a human to be God's son, and actually the single one (begotten).

Secondly; Was Mary really a virgin? Is such a thing possible to believe in 2008? Many people claim she was not. The Bible says that the Holy Spirit came over Mary and created the life in her. Is it possible to say that Jesus was the son of God, but Mary was not a virgin when she got pregnant? Or could you claim that he was not a son of God if Mary really was a virgin? There is a connection here: If Mary had not been with a man when she got pregnant, then it was truly a God's wonder. Whoe else could he then be than the son of God? If he was conceived the natural

way, why would he be given such a big attention in history? He would just be a normal human.

The Bible tells us that he was conceived by the Holy Spirit, that Mary had not been with a man as she got pregnant, and that he really was/is the Son of God. To remove some of these truths has fatal consequences. Jesus came to Earth with a mission. He was to be claimed guilty, sentenced and punished for all the world's sin. Instead of each of us being punished for our sins (summing up to quite a few over a lifetime), a human was to take the punishment for everyone. God's only son was the only one that qualified! Without having committed any of the sins he was punished for, he was given the guilt and the punishment for all humans that has ever lived and will ever live on Earth. It has dire consequences to remove parts of the message the Bible tells us. If we take away the fact that Mary had never been touched by a man, then he is no longer the Son of God. That in turn means that nothing he did on the cross matters to us. Many thousand jews were executed by the romans in that way.

That's why our confession is important. Only when our confession matches God's Word is it powerful! «I believe in Jesus Christ, God's one begotten Son, our Lord, conceived by the Holy Spirit, born by virgin Mary, tormented under Pontius Pilate, crucified, dead and buried, went down to the realm of the dead, resurrected from the dead on the third day, went up to Heaven, sist by the Fathers right hand, will return to judge the living and the dead» It feels increadibly good saying it. Merry Christmas!!!

Rune Enstad. <http://hrpresident.blogspot.com>

Intermot er stort. Man regner med cirka 200.000 besøkende fra onsdag til søndag. 7 store haller fulle med motorsyklar og MC-relatert utstyr i alle farger og fasonger. En begynner dagen med godt mot, full av entusiasme, og kikker og ser, studerer og grubler på alt det interessante som måtte fange oppmerksomheten. Utover dagen skal det mer og mer til før en blir imponert, og når messa stenger for kvelden, er en rimelig forsynt av alt som heter MC. Men etter litt mat og god drøs, er en fit for fight igjen.

En annerledes...

messe-reportasje

P Tekst/foto: Jone Kalheim

Alle store (og små) MC-merker er representert. Det blir satset mye penger på å få profilert seg. De fleste syklene kan prøvesittes – en ser få «ikke rør»-skilt her. (Siden man er i Tyskland vil det muligens ikke stå på norsk heller.) For de som vil ha en prøvetur, er det mulighet for det også. Utenfor messehallerne er det opplinet sykler på rekke og rad. Det er bare å stille seg i kø for å prøvekjøre drømmesykkelen. Kjøringen skjer i en «kjøregård», og alt går fint og pyntelig for seg. Vi er i Tyskland, og «ordnung muss sein».

Dorton – mangel på oppfinnsomhet?

Intermot er en MC-messe, men det er også mye innen 3 og 4-hjulinger i alle former og fasonger. Kina er sterkt representert innenfor dette segmentet, som de også er i mange andre: Deler, mopeder, utstyr og motorsyklar. Kina kan nok produksjon, men at de har et fint design kan definitivt diskuteres – i alle fall på tunge motorsyklar. Når det gjelder navngiving utvises det også stor oppfinnsomhet, eller kanskje mangel på sådan. Hva for eksempel med Dorton motorsyklar? (Prøv å si Norton en gang når du er skikkelig forkjøla for eksempel...)

Nostalgifaktoren slo til

I en av hallene var det utstilt en del custom bygg – og da ikke bare type chopper. Mye freske takter og god fantasi. Messa handlet mest om nye kjøretøy, men heldigvis ble det også vist noen gamle klassikere. Vi falt for noen «lett modifiserte» CB 750F, Suzuki GS 1000R og Kawasaki 900 fra begynnelsen på 80-tallet rigget for baneracing. Her slo nostalgifaktoren for vårt reisefølge til for fullt. Det er noe spesielt med de syklene en startet «karrieren» på.

Fascinerende sidevognsbygg

Selv er jeg i en fase i livet der sidevogn gir meg flere muligheter til å nyte MC-livet enn hva det ville ha gjort med en solosykel. (Bare for å ha det helt klart: Her er det snakk om unger og ikke dårlig balanse – dersom noen lurer.) Og sidevognsbygg var også utstilt. Hva med en Ural med drift på sidevognshjul og stor henger?

Bygget som fascinerte mest i denne klassen var en tysk vogn med mange muligheter. Baljen kan tas av, slik at sidevogna ble konvertert til en lasteplattning, passende til for eksempel en crosser. Og når baljen først er tatt av, kan en henge på en liten påhengs og ta en liten tur ut på bøljan den blå. Vogna kan enten kjøres åpen, eller med et par enkle grep omgjøres den til hardtop. Og blir en trett, kan setet i vogna omorganiseres til seng. Skikkelig kult, og kanskje ikke bra til noe som helst? Men skulle nå gjerne hatt en lell.

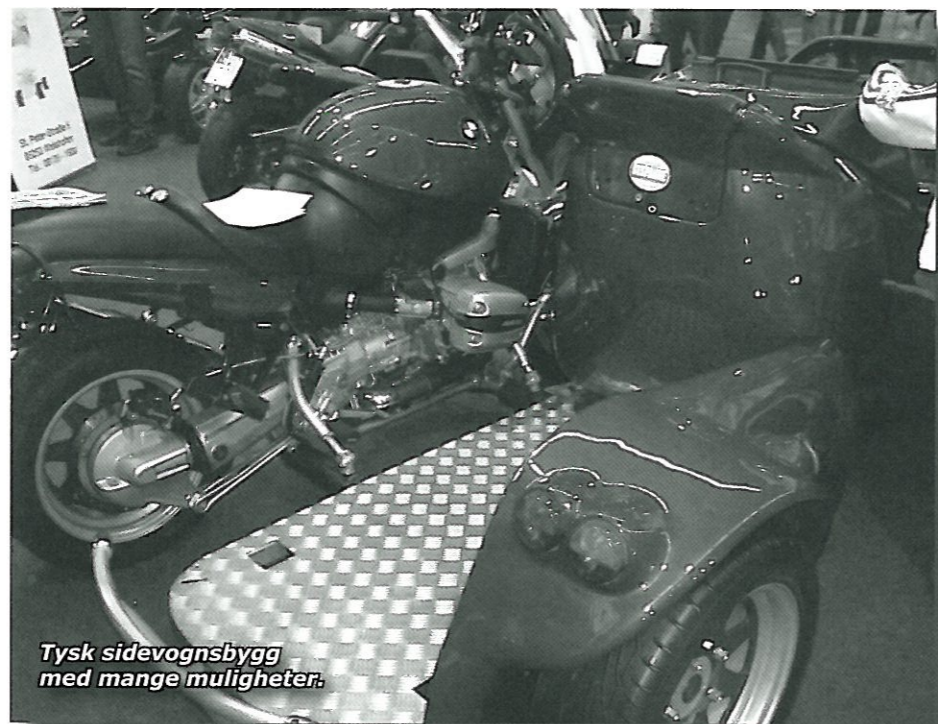
Ellers så er det en del signaler fra

ulike produsenter om at elektrisk drevne motorsyklar kommer. Dette blir spennende å følge med på fremover – både hva som kommer, og ikke minst hvor fort det kommer. Motorsykelprodusentene har ikke akkurat vært kjent for å ha hovedfokus på miljø og bensinforbruk – så dette kan tyde på litt nye takter.

Intermot 2010

En messe som Intermot er både imponerende og skremmende. Men som ihuga motorsyklist – eller bare teknisk interessert, er det mye spennende å se. Og det finnes noe for enhver smak. Får du noen gang muligheten til å få dette med deg, er det absolutt noe å vurdere. Gjerne i kombinasjon med en fin MC-tur.

Neste mulighet for å få med seg Intermot er i 2010. Og Nurburgring med den berømte Nordsløyfa, ligger bare en drøy times kjøring unna. Denne var dessverre stengt da vi var nedover...

Tysk sidevognsbygg med mange muligheter.

Victory.

Dorton.

Artikkelforfatteren i drømmeland...

Teknikkstudio!

Intermöt 2008 i Köln

Messa handlet mest om nye kjøretøy, men heldigvis ble det også vist noen gamle klassikere rigget for baneracing. Her en racerigget CB 750F. Nostalgifaktoren for vårt reisefølge slo her til for fullt. Det er noe spesielt med de syklene en startet "karrieren" på.

